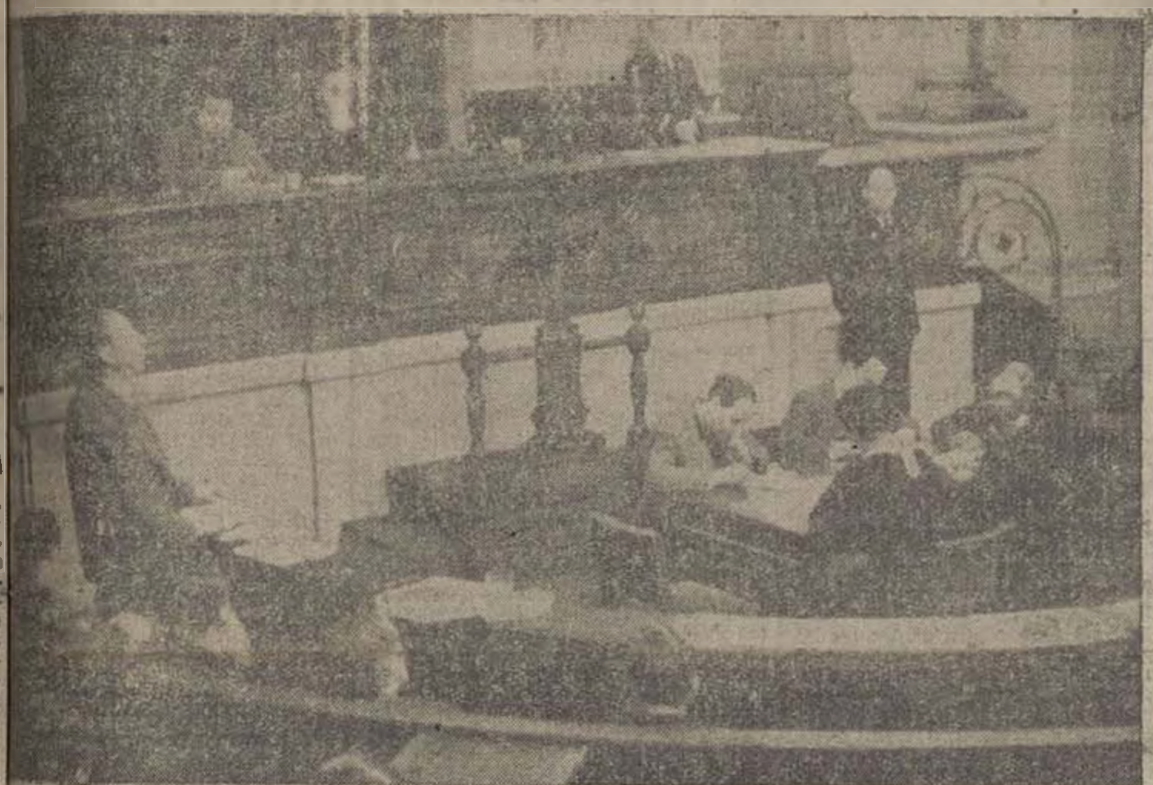

Aquest matí s'ha reunit el Parlament de Catalunya, en compliment dels seus deures constitucionals

El conseller de Finances, Josep Terradelles,
ha exposat l'aportació de Catalunya a la guerra

EL PRESIDENT COMPANYS

Parla per a tots els catalans:

«Així ho volem sacrificar tot per a la victòria, que obre amplies camins», diu el President de Catalunya als parlamentaris catalans (C.)

Aquest matí s'ha reunit el Parlament de Catalunya. Els primers discursos han estat els de Josep Terradelles i Lluís Companys. Després ha parlat el President de Catalunya, Lluís Companys.

COMENÇA LA SESSIÓ

Després dels discursos han arribat els discursos dels consellers de Finances i d'Indústria.

PARLA EL CONSELLER TERRADELLES

Després de l'entrada i aprovació de l'ordre del dia, el conseller de Finances, Josep Terradelles, ha exposat la situació econòmica de Catalunya.

D'acord amb els principis de democràcia i de llibertat

«L'interès de les vostres deliberacions es xifra en l'esdevenir de la terra catalana i en els interessos democràtics de la República.»

Amb aquestes paraules s'adreçava el President de Catalunya als delegats de la democràcia catalana en una de les sessions del III Ple d'Esquerra Republicana. Més bellament i més clarament no sabríem definir nosaltres l'esperit i la missió dels homes que provenints d'arreu de Catalunya fixaren, al llarg d'aquelles sessions denses de noble passió i de contingut constructiu, les directrius que han d'assenyalar el ressorgiment de la Catalunya liberal, de la Catalunya democràtica, de la Catalunya republicana, de la Catalunya de sempre, en fi, que esporàdiques influències sobrevingudes havien arribat a desfigurar.

Dues característiques, ambdues no massa prodigades fins ara, i és per això que les remarquem, han presidit les fructíferes deliberacions del Ple d'Esquerra Republicana: la contenció i la prudència que exigeixen els moments dolorosos de la guerra i la fidelitat, que no vol pas dir regressió ni menys renúncia a tota innovació realment progressiva, als principis immutables que fan que Esquerra Republicana sigui la força majoritària de Catalunya: Democràcia, Llibertat i República.

Ningú no dubta que Catalunya, per voluntat dels seus fills, ha decidit expressament, ha decidit estructurar la seva vida política social d'acord amb els principis de democràcia i de llibertat. Els catalans ens mostrem gelosos d'aquests drets inalienables que volem ésser governats amb aquestes normes. Els catalans democràtics i liberals, que són la immensa majoria, es senten representats pels homes que silenciosament i sense banderes proclamades han donat la seva sang als camps de batalla i que a través de la lliure discussió, en un ambient de llibertat exposen i inquieten i suggereixen de la massa liberal i catalanista per a fixar orientacions, compulsar encerts i errors i establir les bases damunt les quals ha de bastir-se, guanyades la guerra, la pau, la Catalunya forta, progressiva i feliç que tots desitgem.

Han acabat les deliberacions del III Ple d'Esquerra Republicana. Els seus fruits, no ho dubtem, aviat els coneixerem.

Catalunya i la llibertat, són una mateixa cosa

Hem d'ajudar el Govern, tots els Governos que hi puguin haver en la pràctica de la nostra vida democràtica i constitucional

Els soldats catalans lluiten per centenars de milers a tots els fronts de la República

Catalunya està en perill i aquell que hagi nascut en aquesta terra estimada i no la defensi, no és racialment català ni mereix ésser lliure

«Volem deixar les nostres finances en una situació digna i deixar salvat el crèdit català», diu Terradelles (C.)

nir-se, en quantitats insospitades, material a tots els fronts. Diu que voldria exposar l'obra realitzada, però que motius altament comprensibles li ho priven. Ja arribarà el seu dia per a parlar-ne. L'endemà de la victòria Catalunya es sentirà orgullosa com ens en sentim nosaltres de la tasca realitzada. Jo vull expressar el meu agraïment als obrers de les indústries de guerra per la seva tasca i voldria, senyors diputats, que fessin constar el remerament del Parlament envers aquells herois anònims que, en hel·locos, al nostre triomf, sacrificaren llurs vides darrera una màquina o en una experiència de laboratori.

Al·ludeix, també, a la tasca que, per les coses de l'esperit, per la nostra cultura, per salvaguardar les tasques més espanyoles de Catalunya, ha portat terme la Generalitat. No podrà trobar-se en el món un altre poble en guerra que, com el nostre, es preocupi de la cultura popular.

LES RELACIONS ENTRE LA GENERALITAT I EL GOVERN DE LA REPÚBLICA

Parla de les relacions entre la Generalitat i el Govern de la República i expressa la seva confiança d'arribar aviat a una entesa millorant les conclusions concretes. El nostre propòsit —diu— és anar ràpidament a la confecció d'un presupost. Això ens serà del tot possible quan hàgim dissenyat tota la colla de problemes que tenim pendents amb el Govern central. Volem deixar les nostres finances en una situació digna i salvat el crèdit català. El Govern de la Generalitat cada dia imposa més la seva política de control i austeritat.

Terradelles acaba agraïnt a la Cambra l'atenció amb què l'ha escoltat. Diu que ha expressat una visió de conjunt de quina havia estat la tasca financera del Govern. N'estem satisfets. Ha estat inspirada per l'ideal de sempre: Catalunya! Per nosaltres és la fita suprema, la màxima expressió. Avui l'aportació de Catalunya a la guerra pot fer-nos presentar arreu orgullosos. Altament, però, era aquest el paper que se'ns havia assignat. Coneixem malament la nostra història qui pogués posar-ho en dubte, coneix poc als nostres presidents Macià i Companys, figures senyeres de la terra catalana, el que pogués formar-se un concepte equivoc.

Catalunya—acaba—lliura i triomfant, perquè té la convicció que amb la victòria de la República i retornarà una major llibertat política nacional.

Les darreres paraules de Terradelles han estat acollides amb una llarga ovació pels diputats.

Acte seguit, el president de la Cambra ha preguntat al s'acceptava la proposta del conseller de Finances, que constés el sentiment del Parlament per les víctimes hagues a les indústries de guerra. El Parlament l'ha aprovat.

Les paraules del senyor Galés han estat acollides amb aplaudiments. Acte seguit, el president de la Cambra, enmig de gran emoció, ha concedit la paraula al president Companys.

En aixecar-se de l'escaó presidencial, la Cambra ha esclatat en una llarga ovació. Una vegada fet el silenci, el senyor Companys ha dit:

(SEQUEIX A LA PAGINA 3)

PARLAMENT DE MANUEL GALES

Seguidament el senyor Casanoves ha concedit la paraula al cap de la minoria d'Esquerra senyor Galés.

Aquest s'ha referit als aplaudiments que la Cambra acabava de tributar al conseller de Finances, i ha dit que aquests aplaudiments donen prova de la conformitat del Parlament amb l'obra del Govern.

Ha fet, tot seguit, un lloç del president Companys, del qual ha dit que era el cervell orientador de Catalunya en el moment més difícil i compromès de la seva història.

80.000 DOLARS PER A RETORNAR-LI EL FILL

Tornen els "kidnappers"

Nova York, 1. — El jove Peter Levine, fill d'un ric advocat de Nova York, desaparegué el dijous passat, quan d'acordava al col·legi. Ha estat raptat per una desconeguda. El pare de la víctima ha declarat que ha rebut, per via anònima, una petició de 60.000 dòlars per a tornar el raptat.

LA SITUACIO MILITAR

LA BATALLA DEL BAIX ARAGO

Els rebels han tardat dos mesos a reconquistar el que perderen en sis dies. Aquests són els fets. La situació militar torna a ésser la mateixa del 15 de desembre darrer. Però amb la diferència que llavors Franco i consorts estaven a punt de desenvolupar, sobre el nostre front de l'Alcarrà, una ofensiva formidable, ofensiva que haguera de deixar córrer perquè el cop de Terol els obligués a mobilitzacions i concentracions que causaren en els seus plans estratègics profunda perturbació.

Anàrem a la capital del Baix Aragó, més que per a rescatar una ciutat, per a avançar-nos a l'anunci que l'enemic atacaria. No esperàvem, podem dir-ho avui, un èxit de tal rapidesa. Les nostres esperances eren molt més modestes. Sabíem que els recursos acumulats pel franquisme i els seus auxiliars centro-europeus eren importantíssims i que hauríem de resistir invencibles duríssimes, tossudament renovades. I ens proposàvem solament —i ja era molt si podíem assolir-ho— disminuir aquests recursos, minvar les unitats de xoc encarregades d'executar les tals invencibles i guanyar temps.

I guanyar temps... Perquè nosaltres, més que en l'espai, fem en el temps la guerra. Hem hagut d'improvisar-ho tot, ja que tot ens ho arrebassaren el juliol. Ens vîrem forçats a reconstruir una nació, des dels seus fonaments fins a la teulada i aquest gegantí i difícilíssim treball, que serà algun dia admiració de la Història, hagué d'ésser fet en circumstàncies dramàtiques... Un adversari de mitjans destructors inesgotables, perquè el proveïen tres Estats, dos d'ells de primer ordre, ens donava, sense parar, cops mortals. A cadascun d'ells, la sang brollava per la ferida, i la República vacillava sobre els seus fonaments fràgils. Com era que no queia? Com recobrava, a l'igual que Anteo, forces noves en tocar la terra que semblava anava a servir de sepulcre? Molts, a l'Espanya feixistoide i a l'estranger no s'explicaràn el miracle. Nosaltres, sí...

Sí. Nosaltres fèiem, i seguim fent, la guerra en el temps. Ells ja fan, més que res, en l'espai. I atenen al prestigi millor que a l'eficàcia. Els dot mesos que ha durat, fins ara, la batalla del Baix Aragó, ho proven a bastament.

La lògica militar aconsellava al comandament facciós, quan es convenç que no podia impedir la rendició dels assetjats als reduïts terrores —puix que ja havien d'ésser inoperants les raons sentimentals—, la renúncia a objectius d'ordre exclusivament moral. Havia muntat a l'Alcarrà una ofensiva a fons. Per què desmentir-la? Mitjançant l'organització d'un flanc defensiu que impedia a l'adversari manobrar des de Terol sobre les seves comunicacions, cosa gens difícil donada l'aspra topografia de la regió, podia lluitar-se, tranquil·lament, a la realització dels seus primaris plans. Així creguérem nosaltres que faria, ho confessem ingenuament. No ens semblava raonable una obstinació de setmanes i més setmanes, un desgast terrible d'efectius, una dissipació fabulosa de material... És que el purrit vanitós de recobrar una població petita i sense habitants, situada entre muntanyes, valia la pena de tals sacrificis?

Doncs, sí, pel que hem vist... Valla la pena, segons Franco i llurs consellers espanyols. I diem espanyols, perquè tècnics alemanys i italians, fent —els textos canten— d'una altra opinió.

Nosaltres hauríem pogut, subordinant-ho tot a una empresa de mitjana importància, evitar que Terol fos recuperat pels facciosos. Però hem de considerar moltes coses i atendre tots els aspectes del problema militar que tenim plantejat. Nosaltres no hem de sacrificar el demà al present, l'actualitat, per interessos que sigui, al permanent i definitiu. Sempre mirem més la realitat que l'aparència, l'eficàcia que el prestigi. Per això la guerra dura. Per això resistim a proves que semblaven mortals i a catàstrofes que, en altres països, haurien determinat irreversibles endrocaments.

Vàrem defensar Terol amb energia, manobrant a tot el Baix Aragó, contrançant i fent pagar car a l'enemic tot aventatge d'ordre tàctic. I així ho fèrem lluitant contra una superioritat artilleria i aviadora que tots els dies havíem d'acusar en els nostres veracíssims comunicats oficials. Aquesta superioritat, que últimament arribà a manifestar-se d'una manera impressionadora, ha estat deguda a la intervenció en sentit únic, obra de les democràcies occidentals. Durant els dos mesos darrers, Franco ha rebut enormes quantitats de material aeri i terrestre. Nombrós vaixells li han portat, d'Itàlia i d'Alemanya, canons, tancs i explosius. I moltes dotzenes d'aviadors de caca i bombarders, de models ultramoderns, vingueren volant a Espanya, des d'Alemanya i a través del Midí de França i des d'Itàlia, per damunt de la Mediterrània, amb escala a Belçara. Nosaltres no podíem oposar a tan gran albir de mitjans mecànics de destrucció, sinó una artilleria d'inferior calibre i molt menys nombrosa i una aviació, que val infinitament més que l'anomenada legionaria, si es considera el factor humà, però que disposa d'un nombre inferior d'aparells. Això explica la brusquedat dels avanços efectuats per les columnes franquistes a Sierra Pelona i a Sierra Gorda...

Però la batalla del Baix Aragó no ha acabat. Sortírem del pas amb la moral immaculada i l'Exèrcit preparat per a noves lluites desiguals. L'èfor de la recuperació s'està aperturant. Es pregueren mesures energiques de diversos ordres, algunes de les quals foren publicades a la «Guerra». La República no s'acovardeix ni es desencoraja. Té fe en ella mateixa i en la justícia de la seva causa. Si els pobles liberals no acaben de convenir que està batent per ells, que la guerra espanyola és el proleg de la inevitable guerra mundial, no podrà per això, ni molt menys, esperar-hi. Ha posat el cor a l'alcanda de l'instant dramàtic i esguarda, amb ulls serens, el panorama de l'esdevenidor.

(Del «Butlletí Desensat» de l'Estat Major Central del Ministeri de Defensa. — 22-2-38)

LA POSICIÓ DE FRANÇA EN EL TERRENY PRÀCTIC

La confiança que ha rebut de la Cambra el Govern Chamberlain, com a resultat del debat sobre política internacional, demostra sobretot la unitat del poble francès davant la delicada situació exterior. El discurs de Chamberlain no ha fet més que reforçar la posició governamental, puix que l'ex-ministre d'Afers Estrangers és un dels culpables de claudicació davant les pretensions alemanyes. El fet d'haver-se unit en la votació espanyola i creder no dir que tots els partits coincideixen a qualificar de greu el moment polític internacional. El punt de vista nacional preval sobre els interessos de grup, i tot i que estranya en un país que sap tot la unitat sagrada quan les circumstàncies ho demanen.

La resolució aprovada reitera la confiança en el Govern per tal que actui en defensa dels interessos de França dins de l'òrbita de la seguretat col·lectiva de la Societat de Nacions. Malgrat les declaracions de Chamberlain, la República francesa segueix fidel al pacte de Ginebra i no es llança a l'aventura de fracturar per separat amb els Estats totalitaris. L'eix Roma-Berlin, la impressió suficientment per a no confiar-se a agressors que a aquestes altures ha demostrat bastant la fragilitat dels seus compromisos. Mentre Anglaterra negocia amb Itàlia, França aprova nous crèdits per a armaments i exposa la seva decisió de reforçar les aliances que la uneixen a certs països amenaçats pels nous imperialismes.

Ara ens correspon observar el procediment que el Govern francès adopta per a portar endavant els principis que inspiren l'acord de la Cambra. Teòricament la tesi sembla irrefragable; veurem si succeeix el mateix en la realitat. Perquè la intenció d'Itàlia, en les seves negociacions amb Anglaterra, tendeix a debilitar les aliances de les potències democràtiques i negociar l'arranjament europeu per mitjà de pactes bilaterals; és a dir al marge de la doctrina de la seguretat col·lectiva. Per la seva part, Alemanya insisteix a apropiarse d'Austria i amenaça Txecoslovàquia. Més

tard, d'acord amb el Japó, vindrà l'acció contra la Unió Soviètica, a la qual voldrien els dictadors expulsar del pla de la diplomàcia europea i convertir el gran poble rus en un Estat llebrós del qual s'apartessin els altres amb horror.

Per a defensar Txecoslovàquia, ni França ni Anglaterra no poden desentendre's de la sort d'Austria. ¿Parlem de Hitler, en to continuïst, que no permetten noves coaccions a l'Europa Central? L'advertència no podrà ja ésser concebuda en els termes vagues i inconcrets que han permès al Führer operar amb desinvoltura en la política europea. I pel que fa a la Mediterrània, Chamberlain ha contestat a Hitler clarament: si França no pot consentir que a Espanya hi hagi una situació que permeti disposar al seu albir de la Península al feixisme.

Aquestes paraules serien folgadoament explícites si anessin acompanyades de decisions importants. El cap del Govern francès al·ludí també a les negociacions anglo-franceses sobre la guerra d'Espanya. Expressà la seva esperança que arribi a bon fi, amb la qual cosa França estaria en condicions d'apreciar la bona voluntat de Mussolini. Ens temem molt, amb tot, que la realitat defraudi el bon desig de Chamberlain. Tal com s'ha plantejat el problema espanyol a Londres no pot tenir una solució satisfactòria, ni per a França ni per a Anglaterra. La retirada substancial de voluntaris tendeix a ésser una nova frau dels intervencionistes, els quals es proposen continuar proveint Franco de material i tècnics suficients per a sostenir la guerra. Tercer, i això en compte, està en condicions d'afirmar al Govern francès que els Estats totalitaris estan propensos a abandonar la premsa espanyola? La qüestió no admet dubtes ni desviacions. O es retira absolutament d'Espanya italiana i alemanya, o França continua amenaçant per l'espalla. L'equívoc en aquest cas no servirà per a res, sinó a agreujar la situació dels francesos i multiplicar les probabilitats d'una guerra en el seu territori.

La labor de la Junta de Defensa Passiva de Catalunya

A Barcelona hi ha 1.200 refugis més acabats i altres en període de construcció, que poden protegir mig milió de persones

Davant la insistència en què es venen produint certes campanyes derrotistes contra la labor que ve portant a terme la Junta de Defensa Passiva de Catalunya, mal orientades en el pitjor dels casos pel desconeixement absolut de la tasca silenciosa, però eficaç, que realitza aquesta benemèrita entitat enfront dels agressors a la població civil per l'acció italo-alemanya, agraïm a la tardada Junta, van reunir-se a les oficines centrals els representants de la Premsa barcelonina a l'objecte que hom pogués fer-se una idea dels treballs realitzats en defensa i seguretat ciutadana.

La intenció foren objecte de les més solícites atencions per part dels elements que componen l'organisme en qüestió, entre els quals es trobaven el president, senyor Cebrijas, el secretari general, senyor Manuel Davó; el secretari de Sanitat i Serveis, senyor doctor Revilla; el secretari d'Informació i Enllaç, senyor Florenci Fort; i el secretari de la Secció de Plans i Obres, senyor Ramon Perera. Igualment es trobaven presents a la reunió el president de la Junta de Defensa Passiva de Barcelona, senyor Josep Escofet; el secretari general, senyor Josep Maria Martino, en representació de l'Ajuntament de Barcelona; senyor Manuel Muñoz, membre de la Junta; i altres elements tècnics de les diverses seccions de la Defensa Passiva.

Després d'una breu salutació als representants de la Premsa, el president, senyor Cebrijas, va exposar els motius de la reunió, que eren senzillament informatius de tots els treballs efectuats en relació a la labor de construcció i habilitació de refugis, en l'organització dels serveis sanitaris preventius i d'auxili; al funcionament dels serveis d'alimentació i a la consignació i estadística; creació de les juntes locals en diferents pobles de Catalunya i de tot el que s'ha dut a terme des que va constituir-se l'esmentada entitat.

A continuació va prendre la paraula el secretari general, senyor Davó, el qual expressà amb gran eloqüència i amb tot el que s'havia fet en matèria de refugis, i sintetitzà tots els treballs efectuats per les altres secretaries. Referent-se a la qüestió econòmica digué que la Junta tenia el seu més greu problema en la manca de consignacions

ESCENARIS

EL LICEU, A PUNT D'OBRIR-SE

El sots-secretari de la Presidència del Consell de ministres, senyor Prat, reuní ahir en un dels salons del Cercle del Liceu els crítics teatrals de la premsa barcelonina, per tal de donar-los compte de la temporada de gener fins que començarà a finals de setmana al Gran Teatre del Liceu.

Feren costat al senyor Prat, en aquesta conversa íntima, el sots-secretari de la Conselleria de Cultura de la Generalitat, senyor Fontana; el sots-secretari del Ministeri d'Instrucció Pública, senyor Roca; el director general de Belles Arts de l'esmentat Ministeri, senyor Reu; i els mestres directors del Liceu.

El senyor Prat digué que es tractava d'un modest intent per tal de no trencar la tradició lírica del nostre poble. Amb l'època alternaria al·lò millor de la sarsuela i l'habuc del gènere chico. Iniciaran la temporada els artistes de l'Òpera de París, que representaran cinc obres en el curs d'aquesta temporada de dos mesos.

EL NOU CONSELL DIRECTIU DE L'ASSOCIACIÓ DE TEATRE CATALÀ

En l'Assemblea general que celebrà dissabte passat aquesta institució fou elegit el Consell directiu següent: President, Antoni Massoni i Pujol; vice-president, senyor Ferrández i Castanyer; Secretari, Claudi Ferrández i Castanyer; vice-secretari, Gregori Sierra i Bondia; tresorer, Josep Vallès i Clapés; comptable, Manuel Roca i Roca; interventor, Josep Maria Roca i Ferrández; bibliotecari, Manuel Mingo Roca; vocals: Segimon Rovira i Borja, Lluís Casamitjana i Plandolit, Baldomer Ifró i Morros; Joan Vila i Escaló, i Felis Martin de Sala.

Els elegits han pres possessió dels seus càrrecs i d'acord amb les directrius emanades de l'Assemblea tenen elaborat un intens pla d'actuació.

INAUGURACIÓ DEL TEATRE DE CAMPANYA

Dimarts passat, a les quatre de la tarda, va tenir lloc la sessió inaugural del seguit de representacions que el Grup Artístic del Consellariat de la 31 Divisió pensa donar al local de l'Exposició, als hospitals, fàbriques i grups escolars.

L'acte, al qual assistí el Comissari General d'Exèrcit, camandà Crescència Bilbao, es veié molt concorregut i els assistents subllevarien amb abundosos aplaudiments l'actuació dels artistes.

En comentar l'espectacle, el Comissari General digué als periodistes que al front aquestes representacions equivalien a deu discursos respecte a l'elevació de la moral dels nostres combatents.

La Guerra d'Espanya, a la Cambra dels Comuns

“Les armes desembarcades a Espanya no són moltes per a cap gestió especial prop del Govern italià, perquè les converses italo-britàniques no han començat encara”

Londres, 1. — Ahir a la tarda va celebrar sessió la Cambra dels Comuns. Contestant unes preguntes del diputat laborista Arthur Henderson sobre les mesures que pensa adoptar el Govern britànic amb referència al recent acord concertat entre França i Alemanya, el senyor Chamberlain contestà que en opinió del Govern no sembla constituir cap inconvenient de les obligacions que Austrí es troba subjecta en virtut del Tractat de Saint-Germain i del protocol de Ginebra del 1922. “En aquestes circumstàncies — acabà dient el primer ministre — no sembla que el Govern britànic hagi d'adoptar cap mesura”.

Després, també laborista, preguntà si en algun moment el Govern italià havia demanat participació en la defensa del canal de Suez. El cap del Govern contestà que no tenia coneixement de tal petició, i recordà el desmentiment italià publicat oficialment sobre el particular.

Alguns diputats feren diferents preguntes sobre els esdeveniments d'Espanya, el bombardeig de vassalls anglesos pels rebels i l'ajuda estrangera als facciosos.

En el que es refereix al bombardeig dels vassalls civils, el primer ministre sir Neville Chamberlain, manifestà que el Govern espanyol havia acceptat des del primer moment els bons oficis del Govern britànic, però que els rebels de Salamanca es negaven a acceptar-los, i per entendre que havien de reservar la seva acció a fi de poder atacar els objectius militars a tots els llocs on portessin estats.

Amb referència als drets de bel·ligerència, el cap del Gabinet anglès digué que no es concediran fins que s'hagi restablert el sistema de control de les fronteres espanyoles per terra i per mar, sistema que, a més a més, serà reforçat.

El laborista George Strauss preguntà al primer ministre si estava al corrent dels desembarcaments de material d'origen italià, sobretot del que s'efectuava a Cadix i el dia 30 de gener, en el qual vassalls de guerra italians vigilaven els vassalls portadors d'aquest material.

Chamberlain contestà que s'havia obert una investigació, però que el Govern anglès no havia rebut cap informació que pogués confirmar aquestes rumors.

Strauss, no podent contenir la seva indignació, preguntà si el Govern anglès no ha reconegut mai que hagués arribat al seu poder informacions sobre els desembarcaments de material i tropes estrangeres amb destinació als rebels. “Podria dir-me el senyor Chamberlain si les seves afirmacions són suficients o si el Govern persisteix a enganyar la Cambra”.

Les paraules de Strauss provocaren cert enrenou. S'entendrà una nova desmentida, però Chamberlain digué que la transmissió de material de guerra als facciosos, i el laborista Benn preguntà si el Govern anglès tenia coneixement del discurs pronunciat pel President del Consell de Ministres espanyol, doctor Negrín, en el qual digué que Chamberlain s'havia reconegut gràcies a l'artilleria i a l'aviació italianes.

“Faig aquesta pregunta — digué l'esmentat diputat — perquè voldria saber si el senyor Chamberlain parlava d'una guerra que el Govern italià, ja que la premsa de Tòrr, per les forces de Franco es produï el dia següent de la iniciació de les converses italo-britàniques” (Molt bé en els laboristes).

Chamberlain, liberal, preguntà en quins termes havien contestat els facciosos la protesta pel bombardeig de l'Alcázar. El primer ministre digué que la síntesi de la contestació de Salamanca era la següent: En el moment de l'acte, resultava impossible establir la veritable nacionalitat del vassall, sobre la qual s'abrigaven fundades sospites tota vegada que es trobava dintre les aligues jurisdiccions espanyoles i no seguita l'intermar de Nyon.

Chamberlain digué a continuació, que el Govern anglès no considerava satisfactòria la resposta dels rebels, i que l'agent britànic a Salamanca havia rebut instruccions en el sentit que, per observar als facciosos, que es identificaven amb el vassall no podia existir cap dificultat. “Per consegüent — acabà dient — el Govern de la Gran Bretanya fa responsable Salamanca dels danys causats i es reserva el dret de demanar grans compensacions pel naufragi del vassall i les pèrdues de la tripulació”.

Amb referència a les declaracions del doctor Negrín, el primer ministre britànic digué que, en efecte, estava al corrent d'aquestes, però que no considerava que les armes ja desembarcades a Espanya haguessin de donar motiu per a una gestió especial prop del Govern italià. “Per no altre — afegí — les converses italo-britàniques no han començat encara”.

El diputat de l'oposició laborista, Atlee, preguntà al cap del Govern el motiu que el nou ministre de Negocis Estrangers no fos, com era tradició, diputat.

Chamberlain contestà que, en efecte, existia la tradició que la prefectura del Foreign Office revalgués un membre de la Cambra dels Comuns, però que els rellevants drets de lord Halifax suplen amb escreix els desavantatges que representava el fet de no pertànyer a la Cambra dels Comuns.

Es produïren algunes intervencions més sobre la qüestió, i després d'un breu discurs del primer ministre, sir Neville Chamberlain, s'aprovà una resolució proposant l'emplacament del debat sobre el nomenament de lord Halifax, per 268 vots contra 99. La Cambra ha aprovat, doncs, en aquest assumpte, el punt de vista governamental.

INAUGURACIÓ DEL CICLE DE CONFERÈNCIES AL CENTRE DE CULTURA I D'ESBARJO DE SEGURETAT POPULAR

El vinent divendres, dia 4 de març, a les sis de la tarda, al local de l'entitat (plaça de Catalunya, 15), donarà la primera conferència el prestigiós i conegut il·lustrat coronel de Seguretat, senyor Lluís Luengo Muñoz, vice-president del Centre, amb el tema “Ministeri dels Cossos Armats en la nostra República democràtica”.

A l'esmentat acte han estat invitats, entre altres personalitats, els ministres de la Governació i Instrucció Pública, els consellers de Governació i de Cultura, sots-secretaris, caps dels diversos cossos, etc.

Es d'esperar que, per la categoria del conferenciant i per tractar-se d'un tema tan suggerent, concorraran a l'acte tots els companys dels diferents cossos armats.

FRONTO NOVETATS

Avui, nit, a un quart d'onze a PALA
QUINTANA IV - LEJONA
contra
ROBERTO - CHIQ - GALLARTA
Demà, tarda, a les quatre a PALA
AZPUELA - PEREA
contra
GALLARTA III - ARRIGORRIA
GA I
Detalls per cartells.

FRONTO IXIKI-ALAI

Avui, nit, a les deu
CARMENCHU - VASQUITA
contra
NATI - AURELI
Demà, tarda, a les quatre
SAGRARIO - MARY
contra
ALEGRIA - AURORA
Detalls per cartells.

Teatre Català de la Comèdia

Avui, nit, a les deu, i demà, tarda, a les cinc, l'obra en tres actes, d'Angel Guimerà
TERRA BAIXA
per Enric Borràs, Maria Vius i Ferrer Daví.

Anglaterra no signarà cap compromís fins que hagi acabat la intervenció estrangera a Espanya

«La Vanguardia» d'avui publica la següent interessant informació, transmesa pel seu corresponent a Londres: «El embajador de Inglaterra en Roma, conde Perth, se halla actualmente en Londres, donde recibe instrucciones del Gobierno británico para negociar con Mussolini. Se sabe que la primera condición que impone Chamberlain para hacer concesiones a Italia es la de que acabe con la intervención en España. Chamberlain subraya que ningún acuerdo puede ser considerado como definitivo a menos que la cuestión española quede totalmente resuelta, i que Inglaterra no firmará ningún compromiso sobre ninguna cuestión hasta que la intervención extranjera en España haya terminado. Todos estos informes me han sido facilitados de fuente oficial».

Se comprende esta situación, dada la actitud que ha adoptado el pueblo inglés ante la dimisión de Eden. Chamberlain tiene el Parlamento; pero Eden tiene la calle; ayer se celebraron quinientos mítines contra el Gobierno. Una manifestación de protesta, compuesta por más de diez mil personas, al grito de «Nada de puentes con Mussolini», consiguió llegar hasta la Embajada de Italia, y la policía tuvo que intervenir para disolverla.

La actitud de Francia, después del último debate en la Cámara, acabó de poner al Gobierno inglés en la necesidad de batirse en retirada. La Prensa francesa, «Daily Telegraph» i «Times», se mantienen hoy a la defensiva. El «Times» publica un magnífico extracto del discurso de Negrín, enviado por su correspondiente en Barcelona.

La situación indica que Chamberlain no puede ser tan fustoso a España como se había temido al principio.

SERVEIS ELÈCTRICS I FUERZA DEL EBRO

«Servicio eléctrico y fuerza del Ebro»
Savisa als possedidors de valls de 0,25 hectàrees d'una presa i de dues passes, omesos per aquesta entitat, que, d'acord amb un acord prestat a l'«Estat de la República», en data 23 del mes actual, han presentat per al seu reemborsament al Banc Hispano-Colombià, una suma plaça, al qual ha estat confiada l'operació de canvi.
Barcelona, 28 de febrer del 1938.

L'AMENACÇA FEIXISTA

Hitler i la independència de Bèlgica

En tractar del perill feixista que hi ha damunt Europa d'acostuma evocar en primer terme la situació veritablement compromesa de la República txecoslovaca davant a una Alemanya monstruosament armada, la irrefrenable ambició territorial de la qual, s'evidencia cada dia més davant la mirada sorpresa dels països democràtics.

Això obeeix a una realitat innegable; però, existeix a l'occident europeu una nació tan o més amenaçada que la pròpia Txecoslovàquia: Bèlgica, la carn de la qual és encara per clavar-se a les unes i a les altres de l'imperialisme alemany la menys de vin anys. Constituïda en efecte, un error històric atribuir només a la política de Hitler el sentit eminentment agressiu de l'activitat internacional del Govern anàz.

L'actual política alemanya és la continuadora d'una veritable tradició iniciada quan el gran triomf d'Alemanya damunt la França imperial de Napoleó III. Des d'aleshores, existeix el somni germànic de dominació del món, i la joventut alemanya ha estat educada en un ambient de misticisme imperialista que no pot produir altres fruits que els del cas universal al qual ens trobem abocats. El mite del poble germànic elegit pels deus per a sotmetre al món al vintè segle; aquest és el veritable motor de les ambicions imperialistes hitlerianes. La política de Hitler ha de garantir la independència de Bèlgica. Però no s'ha d'oblidar que el de Guillem II havia fet el mateix, la qual cosa, no és d'esperar que qualifiqués els seus solenns compromisos internacionals de echifons de paper.

Bèlgica en el camí que porta a la França democràtica no és als ulls d'Alemanya, un poble lliure que té dret al respecte a la independència. És, únicament i exclusivament, un obstacle, i així com al bast pla d'expansió germanica vers l'Est, Txecoslovàquia és un desafiament a la ruta de l'Oest ha d'esperar igual tracte.

«El i justifica els mèdics podria molt bé ésser el lema dels països totalitaris; mal principi tan monstruós no pot aplicat amb més absolut menyspreu del tot principi moral. I com que les nacions de premsa defugen el diàleg i la lluita incruenta dels principis, i si alguna vegada posen per cas, s'avenen a discutir els punts per a guanyar temps en la preparació de noves agressions i, a més, resulta evident que contra ells no pot imposar-se altra llei que la de la força».

Si tots els països democràtics del món complissin davant als assassins feixistes amb el seu deure com ha sabut fer-ho el poble espanyol, la Humanitat es veuria aviat lliure de la minent amenaça de l'objecte i l'escavalladura que pesa damunt d'ella.

Per als casals d'alarma

ADVERTIMENT ALS CONDUCTORS DE VEHICLES

La Junta de Defensa Passiva ens transmet aquestes notes:
Per haver-nos demostrat l'existència que és del tot imprescindible eliminar tota mena de sorolls durant l'estat d'alarma i principalment si és a la nit, ja que només d'aquesta manera els aparells captadors dels sorolls de l'aviació poden funcionar amb avarança per a localitzar-los, i tenint en compte que els vehicles de tracció mecànica són els que més grans interferències produeixen en aquells casos, adreçem a tots els conductors d'aquesta mena de vehicles el preu de què tinguin en compte i acompleixin les observacions següents:
Primera. — Que malgrat estar autoritzats a poder circular en cas d'alarma, no hauran de fer que necessitats ineluctables del servei ho requereixin. Mentre romanin parats, no faran funcionar el motor del seu vehicle.
Segona. — Si es veuen precisats a circular, ho faran de la manera més silenciosa possible, mal amb l'escapallura, principalment si l'alarma és durant la nit.

CLINICA GALLEGO - VIES URINÀRIES

Consulta, 11 a 1; 430 a 9. F. 10 a 3
Carrer Nou de la Rambla, 18. PELL - SANC - VENERI - FIUSTATA
MATRIU - IMPOTENCIA - DIATERMIA. Director: Dr. Riu Porta

**TROL A LA FRONTERA
FRANCO-ESPANYOLA**

Però França no està disposada a cedir a la pretensió de Mussolini si abans no cessa la tramesa de material nazi-feixista als rebels i s'efectua la retirada de "voluntaris".

Roma. — Ha arribat a aquesta ciutat la fama de l'èxcellència del cinema, Greta Garbo. S'ha negat en absolut a fer declaracions, però sembla segur que el motiu del seu viatge és el de reunir-se amb el cèlebre director d'orquestra Leopold Stokovsky, amb el qual ha de contraure matrimoni.

PER CATALUNYA
adquiriu-la

En aquestes hores de dolor i tragèdia en aquestes hores de lluita i d'esperança, nosaltres acciona, totes les nostres forces, tots els nostres elements han d'ésser inspirats a pre en la consigna del nostre President:

PER CATALUNYA

© Archivos Estatales, cultura.gob.es

Mussolini i Hitler van estrenyent mica a mica el setge a França

Els etiops segueixen mantenint a ratlla l'invasor

MUSSOLINI TRAMET AMB URGÈNCIA TROPES DE REFRESC A ABISSINIA

de destinació a Abissínia.
existís, per tal de justificar aquestes
d'acord que van a rellevar la troupe
term a la guerra.
de l'armistici no és més que un desig
able estat de coses existent a Abis
de crèdit asseguruen que la situació
és difícil a Abissínia, puix que els
tats a tothora per les guerres i
els quals saquegen i maten els con
als camions.
abissins intentaren assaltar el camp
ello i s'han registrat atacs al Tigre.
esta regió s'han fet extremadament

EXERCIT DE TERRA:
Les notícies rebudes dels diversos fronts no acusen cap novetat im-
portant.

EDEN

DIMENSIONARI

Anthony Eden, l'home que no ha volgut transigir davant Mussolini, ha dimisit la cartera d'Afers Exteriors del Regne Unit. Vegeu-lo aquí sortint de la famosa casa situada al número 10 de Downing Street, després del Consell de ministres en el qual presentà la seva dimissió. La simpatia del poble acom-

El segon número de
«Catalans!»

Hem rebut el segon número del magazine popular «Catalanista». D'unà presentació tipogràfica immillorable, amb un paper xocent — venudes ja les dificultats del primer número — la revista, formatada en quatre pàgines, ofereix, a més de reportajes, informacions, fotografies, comentaris, destinats a interessar un públic vastíssim i divers.

Sobre la més trepidant actualitat política pública, entre altres, els articles següents:

«La guerra cada dos dies», per A. Rovira i Virgili; «El Govern del 19 d'octubre», per Joan Saurat; «L'arta oberta a Pierre Dominique», per Jaume Miravittles; «La guerra dels cent anys», per Fermí Verges; «Les 24 hores de Josep Terradellas», per Domènec de Bellmunt; «Mes de 30 anys d'esclat», de Francesc Josep

Inserelx també una comèdia de Bernat Shawi: «Com ell va enganyar el marit d'ella»; «Per que se'n gloria la gent a Catalunya», penja una altra de Bernat Shawi: «Marta i una altra dona dels segles XVI»; per a Miquel i Verges; «A Capri, amb la mare d'ella von Blomberg».

L'art i la literatura coupen, naturalment, un lloc de preferència. «Marta» encapçala un article sobre el «dadaisme» de l'«agrynnay»; Rogini Opiiso, parla de «bell i caca» autogràfic. Hi ha tanmateix una evocació nostàlgica: «Els amellers han florit damunt la tomba de Marçal Gal·li».

Com encara Calaisant? Intento recordar encara sobre temes sagrats i sagistes: «Els avions venuts, per l'armament»; «La conquesta de l'Ar-

I per últim, aces, «potins», cartatures i un bon estof de gravats que fan de «Català» una publicació agradable i interessantíssima.

ÚNICAMENTE SERÁN EXPESOS FULLS DE RUTA ALS CAMIONISTES QUE TINGUIN LA GUIA DE LA MERCADERIA QUE HAN DE TRANSPORTAR

Per haver-se observat certes anomalies en el transport de mercaderies sotmetudes al control dels organismes encarregats dels Proveïments, aquesta Direcció General del Transport recorda a tots els transportistes, la necessitat ineludible de portar-se de la correspondència que facilitarà la lliure circulació de les mercaderies que han de transportar.

La Direcció General del Transport, a través dels transportistes que per tal d'evitar irregularitats, li ajudar els organismes controladors dels proveïments, no expendrà cap fulla per gualter, ni cap camió que hagi de transportar mercaderies subjectes a la guala esmentada, si abans no és exhibit aquest document.

Durant el Carnestoltes es produïen els costums més interessants dels nostres costums anyal, i sobretot aquells de major valor etnogràfic i que revelen un origen més reculat, la generalitat ben catalogats a un estat de cultura ben primitiu i simple. El refrany ens diu:

La sang que no bull
per carnestoltes,
és el que
és que és sang.

Carnestoltes,
carne de voltes.

Per Carnestoltes,
poca-soltes.

Per Carnaval,
tot val.

Encara que avui donem al rei-
reia, sentim no gaire recie, pos-
siblement en el seu origen volia dir
el que en realitat es produïx, putz
que per aquest moment de l'any re-
bull en el fons humà la seva sang
ancestral i s'acosta inconscientment
a la carn dels altres, és a produir-
en ell tot el vast procés civilizador
des del seu grau més elemental i
reculat, i tot val, i davant els cos-

El cas de simular el Carna-
val en un home és molt corrent a
Plana de Vic, la Segarra i
l'Alt Urgel. Gairebé sempre el Carna-
val sota vestits amb pells d'animals
generalment de molts peus, i
i un cenyidor carregat d'esqui-
picarols, amb els quals mou-
ressa en acollonar. Moltes ve-
es sotmes a un procés que
per condemnar a la mort i, si-
guis, es simula la seva mor-
ta repetitx cada any. La
de la mort d'un ésser reprèn
en la majoria de casos per
sols aspecte animal o humà-
nament, i aleshores el ninot
neral a Catalunya en car-
nastoltescos, i són poquíssims
pobles, aduix els llogarrets m-
nits i amagats, on sola una
o altra, més o menys pura
nerada, no es troben rastres de
tum.

l'home, en un dels seus estats primitius de cultura, creu que la pressió de la creació està personificada en un ésser vivent posseït de tots els afectes i defectes dels mortals. Neix, creix i mor, i mentre és jove gaudeix de joventut i glòria, que final com el temps passa va decanant per una raó de vellesa i arriba fins a la mort, la qual comporta la delmada i l'anorregiment de l'uni-

Una capçalera de romanso de mitjans del segle passat
alusiu al Carnestoltes

fers'; per a evitar que això es produïxés col·lectivament substituïm el verb *per* pel verb *que* i fem que el puzant. Hi ha estat en que aquest personatge és un animal; en altres, ja mes avançats, vincula aquesta mena de detall al cap de la tribu, que es *alhora* deu, rei, puzant i posseïdor de tots els secrets i de tots els poders i privilegis de la tribu. Quan aquest ésser, animal o humà enlanguix per qualsevol causa, la seva decadència vincula la ruïna de la tribu i cal substituir-lo per un altre de potent i vigorós: tot un contrari, els col·lies es podien punxar i venen a florir ni granirien; els ramats emmalaltirien i es morrien; els enemics s'apoderarien dels bens i de les hisendes i la perduda de la col·lectivitat fora inevitable. Cal matar el rei o cap de la tribu i substituir

Aquesta singular concepció, subsistent encara en diverses tribus oceàniques, degué ésser general en els pobles que conformen en estat d'arbar, puix que els comuns a tots és la de la guerra, contrària encara nombroses pràctiques i creences que revelen aquest costum. El mite estès és el de la personificació del sentit del temps de Caronides en un ésser humà, que mor i és reemplaçat. Aquesta havia estat un mite que era erigit en rel, se'l rodejava d'honors i aïalcs durant els breus dies del seu regnat i després es moria fins a l'any vinent, que tornava a ressuscitar i a regnar. En aquest mite mateix, el costum ha substituït mes al viu que a ciutat. El personatge era representat per un ós o per un bou, al qual es simulava matar en un indret, i caçar i sotmetre'n d'altres.

rics. A l'ombra del gran Empedocle i del mateix, mentre que pel vessant pironec frances el cagaven i el fetsen ballar. El costum de disjressar-se d'ós i sotmetre's al guiatge d'un altre disjressat que el fa ballar, ha estat viu fins ara. A Barcelona, l'últim a veure del costu-

passat, les cases que es dedicaven a la venda de caretes i elements carnestoltescos anunciaven llur indústria amb un gros cap d'ós de cartó posat al llindar de la botiga moltes setmanes abans de Carne-

voltes. Els troben honorades dades de la parròquia de Carnestoltes en un home que rep el nom de bou o porta al damunt una pell de bou o la testa coronada amb dues grosses banyes bòvines. Els herois de les gresques carnestoltesques de Burro són dos fadrins que renen el bou i el fan saltar i llaurar la plaça, costum molt estès arreu de Catalunya, practicat uns vegades amb gent dissuadida de bou i, d'altres, amb veritables bous. Els herois del Carnestoltes de Sant Feliu de Guírdia són també dos pocs amb banyes i dos emparadats o sigui dos homenassos vestits de dona malforjadament. Per

molts llagarers i pirines d'ambós
vessants jelen còrrer els bous o si-
guí que es simulava un joc que, ex-
cepcionalment la mort de la bestia, era
tallament una cursa de braus. No
creiem que aquest joc fingí res a
veure amb les curses de braus típi-
ques de la Península. Pel vessant pi-

Baillades per Carmesolli
nitàlies per Tots Santa
Les gogeries de Carnes
per Tots Santa surten
cassament de Carnaval,
cassament que poc val

Ha fet un any que, el 28 de febrer del 1937, Barcelona visqué un dels dies més intensos i més transcendents de la nostra guerra.

Hauríem de recordar el 19 de juliol per a trobar-nos davant d'un esdeveniment que tingué més ressonància que el magnè act amb el qual Barcelona i Catalunya va allistar-se a la guerra i varen crear la voluntat que, quan va culminar amb aquell impetuós i heroic atac del 26 de juliol, va què febrer amb uns cent mil manifestants i més de tres-cents mil espadadors que aclamaren, aleshores per primera vegada, les primeres Unitats de l'Exèrcit Popular Regular. La tràgica caiguda de Màlaga, correugada tan sols tres setmanes després, tingué, amb aquesta reacció popular, la replicació dels tres dies de combat, el 26, 27 i 28 de juliol, el caràcter d'acte d'armes instrument per tal de fer un efectiu front al feixisme. Sorgí el Comitè Pro Exèrcit Popular Regular, per tal de coordinar i endegar aquest impuls espontani del poble i donar-li un ritme ascendent amb les consignes concretes: «Diada de la Joventut», «Dia de la Dona a la reraguarda», «Dia de la Dona a la primera línia», «Dia del combatent del front», per tal de superar-les amb aquesta mobilització general que va culminar totes les previsions i totes les esperances.

En els retalls de periòdics d'aleshores trobem unes frases que, passat aquest any, han assolit una magnífica realitat: «Ara és necessari que es condensi: i que es concreti tot això ràpidament. Cal emplenar els cartells. Cal tenir un Exèrcit Popular. Ara que hi ha una voluntat governamental i una potent indústria de guerra que el proveeix i li doni potència i resistència. La tasca del Comitè no ha acabat. Ara comença treballarà sobre terreny fèrtil».

Fou visitat el Comitè Pro Exèrcit Popular Regular en aquest dia per una Comissió de l'heroic Cos de Carrabiners, la qual posava a la seva disposició un centenar d'instructors per tal de col·laborar en la gran tasca de la instrucció pre-militar de les Joves Generacions i crear els futurs soldats encara no cridats a files.

L'Educació Militar, va iniciar-se un treball que es primer Camp model de entrenament entre les masses per tal de conservar llur fervor antifeixista en procés de la creació de l'instrument de la victòria i la vigilància perquè no s'enfums la clamorosa vibració d'aquest inoblidable diumenge. Concedíem-hi a tot costat i barceloní aquesta obra, que va culminar en les manifestacions posteriors, tals com la setmana de la Joventut i la Setmana pro Eusebia. Una altra facció, però, no menys intensa, va desenvolupar-se als Centres i Camps d'Instrucció.

Així va concórrer-se el terreny fèrtil i fou construïda la base ferma per a la certa disposició del Ministeri de Defensa Nacional, la qual va realitzar i enquadrar aquell treball de tots els partits i organitzacions militars.

El Comitè d'Educació Militar i el Comitè Pro Exèrcit Popular Regular en el moment els joves fins aleshores encara no cridats a files, van aconseguir que els de la mobilització íntegra de la lleva del 1939, que va passar pels Centres i Camps creats mentrestant, i després d'haver rebut aquella educació esportiva militar i cultural, ja s'ha incorporat a les unitats de milícia del nostre gloriós Exèrcit Popular Regular. En aquest fet que és el resultat més important dels esforços de la nostra acció política, des de febrer del 1937 i en la vitalíssima significació que adquirí el 28 de març del mateix any, consistia en la possibilitat d'acabar amb la manifestació Reglada d'una cadena que venia de dies enrere a regular i sense èxítols, era per primera vegada que des del 19 de juliol hi havia decidit éficax d'alçaixar el feixisme i la pedra fonamental per a un veritable Exèrcit Popular Regular. El Comitè d'Educació Militar no pot deixar d'afegir-hi el aniversari i gens recordar amb agrament el potestós impuls inicial que fou donat pels nostres partits i sectors antifeixistes de Catalunya en aquella memorable manifestació d'arn fa cinquanta anys.

MES FORT, MES VIGOROSOS ENCARA, RESSONARAN AVUI
ELS VERSOS DE L'HIMNE DE L'EXERCIT, NASCUTS ALESHORES

«AMB FURIA I DISCIPLINA
ENFONSARA A L'ABISME
EL CRIMINAL FELXISME
L'EXERCIT POPULAR...
ENDAVANT...»

De retorn d'Espanya, la delegació sueca pren part en un miling

Estocolm, 1. — De retorn d'Espanya els membres de la delegació sueca plantegaven, en gran part, en un míting per tal d'explicar les impressions de la visita i l'assassinat dels dos membres del Govern suec i molts parlamentaris i l'ambaixador suec en aquell país, senyor Isak, que havia estat víctima religiosa. Malgrat i que la població civil es veu sotmesa a hostilitats dels nazis, no hi existeix altre sentiment unànimement que el de vèncer per a assolir la pau.

Orlegué l'acte el senador Branting, el qual insistí particularment sobre els terribles efectes

Els oradors del Partit Cam-
perol suec, Popular suec i altres
foren unànims en llurs declara-
cions: Cal ajudar l'Espanya re-
publicana, ja que la sang de les
víctimes innocents, no pot de-
clarar-se inútilment, si no pensem de

El pastor Sandegaard, declara: «Hem pogut constatar personalment que a l'Espanya republicana no existeix la persegució política dels pastors de-
mocràtics...
ajudem Espanya ajudarem les forces pacífiques del món a triomfar. Fou votada per unanimitat una resolució de protesta contra els atacs aeris a les ciutats obertes.

© Archivos Estatales, cultura.gob.es